

Benjamin Netanjahu prosvištěl izraelské volby ve velkém stylu, plný energie a života – a neštítel se žádných špinavých triků.

Autor: Israel Shamir

Po dvou skličujících porážkách Bibi Netanjahu napotřetí konečně vyhrál. Třetí izraelské volby do izraelského parlamentu během jediného roku jako by přenesly zemi do filmu **Na Hromnice o den více**. Všechny průzkumy tvrdily, že se třetí kolo stane dokonalou replikou dvojice předchozích pokusů o rozdělení karet. Volby však umějí být nepředvídatelné: lidé říkají to, co chce podle jejich mínění tazatel slyšet nebo co považují za obecně přijatelné, za plentou však dávají průchod svým skutečným tužbám.

Hlavní strana stříhu amerických clintonovských demokratů *Modrobílá* (Kachol lavan, hebrejsky כחול לבן, barvy izraelské vlajky) utrpěla ostudnou porážku. S velkou pravděpodobností se rozpadne – a není co oplakávat. Její vůdce, generál Benni Ganc, byl slabým odvárkem Netanjahua a souhlasil se všemi jeho zásadními postoji i plány. Prohlásil, že by v jeho vládě nezasedl žádný Arab. Rozdílem mezi oběma muži tak bylo Gancovo slabší charisma, méně energie, mizerné rétorické schopnosti – a také absence Damoklova meče nad hlavou v podobě několikanásobného obvinění z korupce. Ganc věřil, že právě to bude hrát v jeho prospěch, protože brát úplatky se přece nemá, ale pro obyčejného Pepu Nováka (nebo Arika Rosenbluma) nehraje tento detail velkou roli. „Kradou přece všichni politici,“ říká

si kmán, „důležitější je, jestli pracují v můj prospěch nebo proti němu“.

Netanjahu prosvištěl třetí volební kampaní ve velkém stylu, plný energie a života – a nešťít se žádných špinavých triků. Jako jeden z nejučinnějších se ukázala nahrávka Gancova poradce, na které svého šéfa označuje za „nebezpečí pro izraelský národ“, „blba a úplnou nulu“, která „nemá odvahu zaútočit na Írán“. Toto odhalení nejspíš Gancovi srazilo vaz.

Tradiční sociální demokracie (labouristé) se jen horko těžko dostala přes hranici nutnou pro vstup do Knesetu. V minulosti dlouhá léta vládní strana úplně „rozfofrovala“ svou voličskou základnu a lepší výsledek nepřineslo ani volební spojení s levicovými sionisty z *Merecu*. V čele sociálních demokratů stanul sefardský (orientální) Žid a jeho místopředsedkyně, marocká Židovka, měla straně získat voliče z řad orientálních Židů. Snaha se však minula účinkem: sefardští Židé labouristy nenávidí a jejich trikem se obelstít nenechali. Tradiční základnu levice, evropské (aškenázské) Židy, zase posefardštěná levice nechávala ledově chladnými. Praktická lekce z rozmanitosti?

Převážná arabská koalice *Sjednocená kandidátka* ve volbách uspěla nad očekávání. Hlasovalo pro ně i dost (ne však dostatek) Židů. Budou tak mít dvakrát víc poslanců než sociální demokraté s *Merecem* dohromady. A právě tady je zakopaný pes: Židé, jedno zda nalevo nebo napravo, nestojí ve vládní koalici o arabské poslance. Jak známo, Židy nijak neděsí být považován za rasistu ani se tak skutečně chovat. Proto nebude skutečný vliv arabských poslanců nijak velký, poslouží však alespoň jako trvalé memento židovské levici: „Mohli jste mít spoustu dobrých spojenců, kdybyste se nerozhodli získat hlasy židovských rasistů.“

Liebermanova ruská partaj dostala zasloužený výprask. Jeho strategie spočívala v rozdmýchávání nenávisti proti ortodoxním Židům, a i když fungovala, napotřetí už z velké části ztratila svou původní přitažlivost – ne však dříve, než zdárně otrávila vztahy dvou okrajových společenství, Rusů a ortodoxních židů.

Sečteno a podtrženo: Netanjahu přes svůj úspěch bude opět sestavovat vládu jen obtížně. Vsadím se ale, že se mu nějak povede zlanřit pár potřebných poslanců a kabinet vytvořit. Další volby tak nevidím jako nevyhnutelné.

Úvaha Izraela Shamira *Third Time's a Charm* vyšla na stránkách *Unz Review* 3. března 2020.